

Risale-i Nurda ölüm hakikati

Ölüm bir terhistir

Yani, mevdi veren Odur. Yani, hayat vazifesinden terhis eder, fâni dünyadan yerini tebdil eder, külfet-i hizmetten âzâd eder. Yani, hayat-ı fâniyeden, seni hayat-ı bâkiyeye alır. İşte şu kelime, şöylece fâni cin ve inse bağırır, der ki:

Ölüm kabir ötesindeki dostlara kavuşmaktır

Sizlere müjde! Mevt idam değil, hiçlik değil, fenâ değil, inkıraz değil, sönmek değil, firak-ı ebedî değil, adem değil, tesadüf değil, fâilsiz bir in'idam değil. Belki, bir **Fâil-i Hakîm-i Rahîm** tarafından bir terhistir, bir tebdil-i mekândır. Saadet-i ebediye tarafına, vatan-ı aslîlerine bir sevkıyattır. Yüzde doksan dokuz ahbabın mecmâi olan âlem-i berzaha bir visal kapısıdır.

Tohumun toprakta çürümesi yeni bir fidan hayatıdır, insan da ölümle ebedi hayata mazhar olur

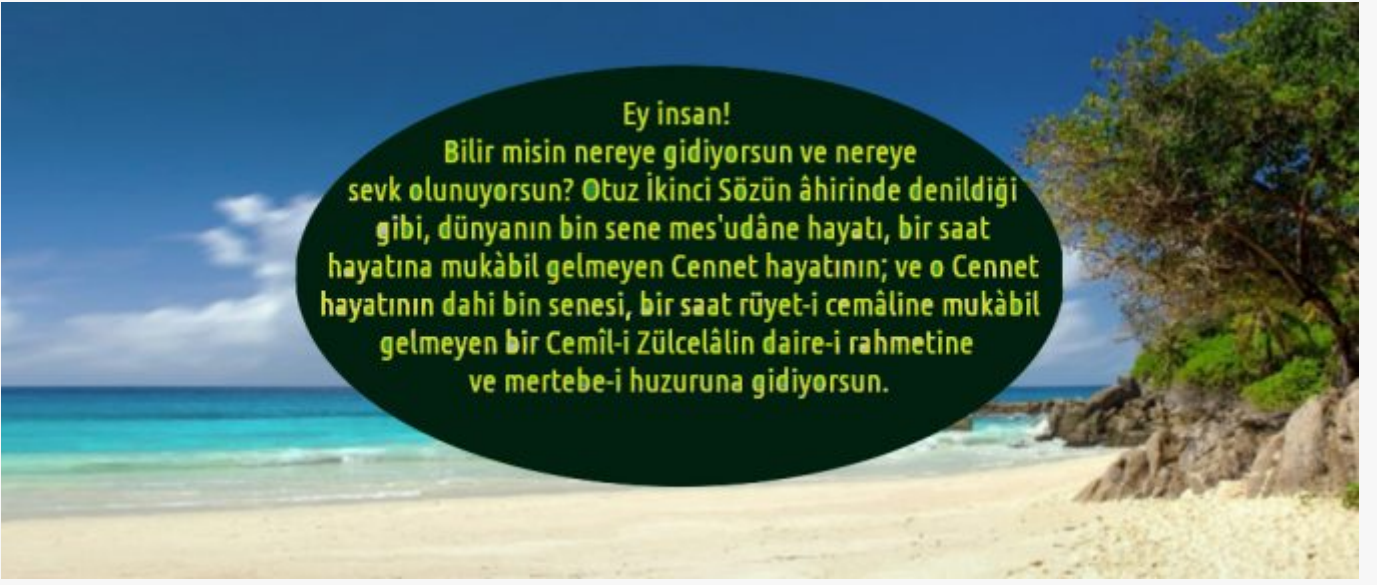
Evet, mevt yalnız tahrip ve sönmek değildir ki esbaba verilsin, tabiata havale edilsin. Belki, nasıl bir tohum zâhiren ölüp çürüyor; fakat bâtinen bir sümbülün hayatına ve yoğurmasına, yani cüz'î tohumluk hayatından, küllî sümbül hayatına geçiyor. Öyle de, mevt dahi zâhiren bir inhilâl ve bir intifâ görüldüğü halde, hakikatte, insan için hayat-ı bâkiyeye ünvan ve mukaddime ve mebde' oluyor. Öyle ise, hayatı veren ve idare eden Kadîr-i Mutlak, yine elbette mevti dahi O icad eder.

Nasıl bir tohum zâhiren ölüp çürüyor,
fakat küllî sümbül hayatına geçiyor...
Öyle de, mevt dahi, insan için
hayat-ı bâkiyeye ünvan ve mukaddime
ve mebde' oluyor.

Ey insan! Bilir misin nereye gidiyorsun

Ey insan! Bilir misin nereye gidiyorsun ve nereye sevk olunuyorsun? **Otuz İkinci Sözün** âhinde denildiği gibi, dünyanın bin sene mes'udâne hayatı, bir saat hayatına mukâbil gelmeyen Cennet hayatının; ve o Cennet hayatının dahi bin senesi, bir saat rüyet-i cemâline mukâbil gelmeyen bir Cemîl-i Zülcelâlin daire-i rahmetine ve mertebe-i huzuruna gidiyorsun. Müptelâ ve meftun ve müştak olduğunuz mecazî mahbuplarda ve bütün mevcudat-ı dünyeviyedeki hüsün ve cemâl, Onun cilve-i cemâlinin ve hüsn-ü esmâsının bir nevi gölgesi; ve bütün Cennet, bütün letâfetiyle, bir cilve-i rahmeti; ve bütün iştiyaklar ve muhabbetler ve incizaplar ve câzibeler, bir lem'a-i muhabbeti olan bir Mâbud-u Lemyezelin, bir Mahbub-u Lâyezâlin daire-i huzuruna gidiyorsunuz. Ve ziyafetgâh-ı ebedîsi olan Cennete çağırılıyorsunuz. Öyle ise, kabir kapısına ağlayarak değil, gülerek giriniz.

Ey insan!
Bilir misin nereye gidiyorsun ve nereye
sevk olunuyorsun? Otuz İkinci Sözün âhırinde denildiği
gibi, dünyanın bin sene mes'udâne hayatı, bir saat
hayatına mukâbil gelmeyen Cennet hayatının; ve o Cennet
hayatının dahi bin senesi, bir saat rüyet-i cemâline mukâbil
gelmeyen bir Cemîl-i Zülcelâlin daire-i rahmetine
ve mertebe-i huzuruna gidiyorsun.

Hem şu kelime şöyle müjde veriyor, diyor ki:

Ey insan! Fenâya, ademe, hiçliğe, zulümata, nisyana, çürümeye, dağılmaya ve kesrette boğulmaya gittiğinizi tevehhüm edip düşünmeyiniz. Siz fenâya değil, bekâya gidiyorsunuz. Ademe değil, vücud-u daimîye sevk olunuyorsunuz. Zulümata değil, âlem-i nura giriyorsunuz. Sahip ve Malik-i Hakikînin tarafına gidiyorsunuz. Ve Sultan-ı Ezelînin payitahtına dönüyorsunuz. Kesrette boğulmaya değil, vahdet dairesinde teneffüs edeceksiniz. Firaka değil, visale müteveccihsiniz. (20. Mektup)